

Lángi Péter

Magyarországi levelek

5.

Keszthely, 2002 február

Édes Bátyám!

Képzeld, micsodás sok fortélyos masinát
ez az elmúlt 20. század kitalált:
hogy ha netán most itt villan nálunk fel a kép, hang,
pillanat, és már fogja, fogadja Tekirdag.
A való, hogy a drága Rodostó már nem:
nincs módunk csavarogni, csevegni a visszaidőben.

Édes Bátyám, bánhatod.

Tárva korunkra az ablakot
láthatná kéd s édes nénéd,
hogy fut sok csuda szerkentyűn szó, kép, üzenet.
Nem fagnak be a hírek, akármily vad hidegek
járják bé Pannónia városait, zugait, sok téli vidékét.
Csőstül jönnek is egyre,
zúdulnak be szemünkbe, fülünkbe,
döngve, dörögve naponta,
rontva, kopogva agyunkba:

*„...szennyezték, mérgezték, elapadt, kiáradt,
kivágták, kipusztult, elfagyott, kiszáradt,
ellopták, rongálták, gyújtották, robbantják,
betörik, szétverik, a bombát bedobják,
ráfogták, lemondott, igaz volt, nem mondott,
a jók, az igazak hiszékeny bolondok,
elcsalják, becsapják, kicsalják, lecsapják,
kötéllel, baltával életét kioltják,
elszórjuk, taroljuk, tapossuk, tiporjuk,
ritkítjük, pusztítjuk, gyilkoljuk, kiirtjuk,
puskával, aknával, tankokkal, bombákkal,
öngyilkos vadsággal, modern barbársággal...”*

Így valahogy, Bátyám. Közben meg szállnak
elszabadult, locsogó kofaszájak,
portékáikat, önmagukat fel az égig
- hordva hetet-havat össze - dicsérik,
s fűjják, prüszkölik egymást sárba, mocsokba.

Nem, ugye, lelkünk nemcsak a túl nagy csönd nyomorítja.
Félek, erőszakos éránk hangzavarától hull az enyém darabokra.